

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: J. Š.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Městský úřad Pohořelice
sídlem Vídeňská 699, 691 23 Pohořelice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách obce,

takto:

- I. Zásah spočívající ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách obce dostupných na <http://pohorelice.cz>, a to konkrétně jména a příjmení žalobce, data narození žalobce, adresy trvalého pobytu žalobce v rámci poskytnutí informací ze dne 20. 2. 2019, č. j. MUPO-6225/2019/KT/CEK, sp. zn. SZ MUPO 534/2019, **byl nezákonný.**
- II. Návrh žalobce, aby krajský soud přikázal žalovanému upustit od nezákonného zásahu spočívajícího ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách obce dostupných na <http://pohorelice.cz>, a to konkrétně jména a příjmení žalobce, data narození žalobce, adresy trvalého pobytu žalobce v rámci poskytnutí informací ze dne 20. 2. 2019, č. j. MUPO-6225/2019/KT/CEK, sp. zn. SZ MUPO 534/2019, **se zamítá.**

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Václava Voříška do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá, aby krajský soud přikázal žalovanému „upustit od nezákonného zásahu spočívajícího ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách obce dostupných na <http://pohorelice.cz>, a to konkrétně jména a příjmení žalobce, data narození žalobce, adresy trvalého pobytu žalobce v rámci poskytnutí informací ze dne 20. 2. 2019, č. j. MUPO-6225/2019/KT/CEK, sp. zn. SZ MUPO 534/2019“ (dále též „předmětný zásah“), a alternativně (*in eventum*), aby krajský soud určil, že předmětný zásah byl nezákonný. V neposlední řadě pak žalobce žádal přiznání náhrady nákladů řízení.
2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 8. 2. 2019 u žalovaného žádost o poskytnutí informace podle § 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále jen „informační zákon“). Žalovaný dne 20. 2. 2019 pod č. j. MUPO-6225/2019/KT/CEK, sp. zn. SZ MUPO 534/2019, žalobci požadované informace poskytl. Žalovaný současně toto poskytnutí informací zveřejnil dne 27. 2. 2019 vyvěšením na úřední desce městského úřadu, dostupné na webových stránkách obce <http://pohorelice.cz>. V souvislosti s tímto postupem adresoval žalobce dne 18. 6. 2019 žalovanému „Žádost o nápravu nezákonného zveřejňování osobních údajů na webové stránce správce údajů“, v níž požaduje, aby žalovaný ve lhůtě do 30 dnů zajistil, že na webových stránkách obce nebudou v souvislosti s poskytnutím daných informací zveřejněny osobní údaje žalobce, přičemž poukazoval na skutečnost, že žalovaným provedená anonymizace nebyla dostačující, neboť i přesto bylo možné tyto údaje žalobce z dokumentu získat. V reakci na tuto žádost zaslal žalovaný dne 2. 7. 2019 žalobci přípis, v němž žalobci sděluje, že anonymizace byla provedena řádně a dostatečně (začerněním údajů v textu) a není mu tedy zřejmé, jakou další anonymizaci požaduje, a proto žalobce žádají o konkretizaci své žádosti. Žalobce reagoval podáním ze dne 15. 7. 2019, v němž žalovaného opětovně žádá o nápravu, neboť anonymizace nebyla provedena řádně, jelikož dané údaje lze z textu dokumentu získat, a to např. jeho zkopírováním do jiného dokumentu, kdy začerněná část zmizí. V mezidobí (dne 9. 7. 2019) žalobce podal krajskému soud nyní projednávanou žalobu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobce se včas podanou žalobou (§ 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a splňující též ostatní podmínky řízení (§ 82 a § 85 s. ř. s.) tedy domáhal toho, aby krajský soud přikázal žalovanému upustit od předmětného nezákonného zásahu, *in eventum* pokud by žalovaný od nezákonného zásahu v mezidobí upustil, aby krajský soud určil, že předmětný zásah byl nezákonný.
4. Namítanou nezákonnost předmětného zásahu do svých práv žalobce spatřuje především v tom, že žalovaný v souvislosti s vyřízení žádosti žalobce o poskytnutí informací zveřejnil v dokumentu vyvěšeného na webových stránkách obce dostupných na <http://pohorelice.cz> osobní údaje žalobce, a to konkrétně jména a příjmení žalobce, data

narození žalobce, adresy trvalého pobytu. Žalovaný se sice pokusil o anonymizaci jejich začerněním v dokumentu, nicméně toto začernění bylo dle žalobce nedostačující, neboť žalovaným zvolený způsob anonymizace lze velmi snadno obejít. Osobní údaje se tak na první pohled jeví jako anonymizované, ve skutečnosti ale předmětný dokument osobní údaje žalobce nadále obsahuje a je velmi snadné je z něj získat, a to kupříkladu prostým zkopírováním „anonymizovaného“ textu a jeho vložením do libovolného textového editoru (např. Word, Poznámkový blok) nebo v libovolném editoru PDF dokumentů odstranit začernění, čímž se anonymizovaný text stane bez problémů čitelným. Žalovaným zvolený způsob anonymizace rovněž umožňuje vyhledávat osobní údaje jak tzv. vyhledávacím robotům (zejm. vyhledávače Google, v jehož výsledcích se objevuje po zadání příslušných klíčových slov), tak uživatelům PC pomocí fulltextového vyhledávání (klávesová zkratka CTRL + F). Je tedy zřejmé, že k řádné a úplné anonymizaci nedošlo, neboť osobní údaje žalobce lze získat velmi snadným způsobem. Zveřejnění osobních údajů žalobce v předmětném dokumentu je nezákonné, neboť informační zákon neoprávňuje povinný subjekt zveřejňovat osobní údaje žadatelů o informace, a žalobce to považuje za závažný zásah především do svého soukromí a práva na ochranu osobních údajů. Zveřejňováním osobních údajů žalobce na internetu přitom nepochybně dochází k přímému a závažnému zásahu do jeho osobní sféry. Nelze ani přehlédnout, že pokud bude nějakému subjektu činnost žalobce vadit, mohou jej tyto subjekty atakovat. Žalobce se proto cítí postupem žalovaného ohrožen.

5. Žalobce je toho názoru, že jedinou formou ochrany proti výše specifikovanému nezákonnému postupu žalovaného je právě podání žaloby podle § 82 s. ř. s., neboť se jedná o faktický úkon, a informační zákon a ani jiný zákon neupravuje řádný opravný prostředek proti němu. Žalobce poukazuje na to, že se obrátil na žalovaného s žádostí o nápravu, avšak bezvýsledně. Nadto tuto žalobu podává ve veřejném zájmu, aby *pro futuro* bylo zabráněno opakování takových zásahů ze strany žalovaného.
6. V závěru žaloby pak žalobce přednáší nesouhlasnou polemiku nad postupem Nejvyššího správního soudu, kdy jména zástupců a advokátů jsou zveřejněna v rozsudcích na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na skutečnost, že žalobce žalobu podal, aniž by žalovanému v rámci korespondence před jejím podáním přesněji konkretizoval, v čem spatřuje nyní namítaný zásah, resp. aniž by dodržel onu lhůtu 30 dnů, kterou žalovanému určil k nápravě. Žalovaný proto uvádí, že o předmětném zásahu se dozvěděl až z žaloby, kterou mu krajský soud zaslal dne 15. 7. 2019 k vyjádření, přičemž bezprostředně poté pristoupil k nápravě a požadované údaje již řádně anonymizoval, neboť by nechtěl v žádném případě podceňovat vážnost žalobcem vznesené žádosti, jak naznačuje žalobce.

IV. Posouzení věci soudem.

8. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalobce se podanou žalobou domáhá toho, aby krajský soud přikázal žalovanému upustit od předmětného nezákonného zásahu, *in eventum* pokud by žalovaný od nezákonného zásahu v mezidobí upustil, aby krajský soud určil, že předmětný zásah byl nezákonný.

9. Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. V tomto typu žaloby musí tedy žalobce vymezit to, v čem spatřuje nezákonný zásah, a ze žalobního tvrzení musí být patrný též správní orgán, jemuž je tento zásah přiřítelný. Účinky podané žaloby pak nastupují pouze ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu, který žalobce v žalobě označil. Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu kumulativní naplnění následujících pěti podmínek – žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka) (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Aps 5/2012-38, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Není-li tedy byt' jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (srov. např. rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, či rozsudek ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20).
10. O zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se tak jedná tehdy, jestliže je možné tvrdit, že napadeným zásahem byl stěžovatel přímo zkrácen na svých právech, a v tomto případě by také správní soud mohl správnímu orgánu zakázat, aby v porušování práva jednotlivce pokračoval a přikázat, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah. Smyslem soudního přezkumu těchto zásahů je totiž vyslovení zákazu pokračovat v porušování práv, což znamená, že efektivní ochranou může být pouze takové rozhodnutí soudu, které se bezprostředně může projevit v právní sféře stěžovatele. Proto také platí, že soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.), a nikoliv, jak je jinak typické pro správní soudnictví, na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz např. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Jak ovšem vyplývá z obsahu vyjádření žalovaného k žalobě, žalovaný bezprostředně po obdržení žaloby přistoupil k nápravě a požadované údaje již řádně anonymizoval. Je tak zjevné, že ke dni rozhodnutí soudu se již nemohlo jednat o trvající zásah ze strany žalovaného do právní sféry žalobce, coby jedné z podmínek pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu v podobě zákazu, aby žalovaný v porušování práv žalobce pokračoval, a proto je třeba takový návrh žalobce zamítnout jako nedůvodný ve smyslu § 87 odst. 3 s. ř. s.
12. Krajský soud se v intencích žalobcem formulovaného petitu bod bodem II. dále zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že žaloba je důvodná.
13. Jelikož se žalobce vzhledem k výše uvedenému domáhal pouze určení, že zásah byl nezákonný, je třeba předně připomenout, že podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

14. Podstatu nyní projednávané věci tedy tvoří otázka, zda výše popsáním postupem v souvislosti se zveřejněním poskytnutí žalobcem požadovaných informací došlo k nezákonnému zásahu do práv žalobce spočívajícím ve zveřejnění v důsledku nedostatečné anonymizace osobních údajů žalobce na úřední desce žalovaného dostupné na webových stránkách obce.
15. V nyní projednávané věci není mezi účastníky řízení sporné, že žalovaný současně s poskytnutím informací ze dne 20. 2. 2019 zveřejnil dne 27. 2. 2019 vyvěšením na úřední desce městského úřadu, dostupné na webových stránkách obce <http://pohorelice.cz> dokument, na němž byly začerněny osobní údaje žalobce, a to konkrétně jméno a příjmení žalobce, datum narození a adresa trvalého pobytu žalobce. Jak ostatně poukazuje i žalobce, takový postup přímo vyžaduje informační zákon v § 5 odst. 3 informačního zákona, dle něhož „do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informací postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah“. Informační zákon tedy stanoví povinným subjektům povinnost zveřejnit poskytnutou informaci, a proto samotné zveřejnění poskytnutí informace nepředstavuje nezákonný zásah.
16. Ustanovení § 8a informačního zákona nicméně stanoví podmínky, které musí povinný subjekt při tomto zveřejnění respektovat, když stanoví, že „informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“. Citované ustanovení § 8a informačního zákona pak odkazuje i na § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, dle něhož „při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.“ Tento zákon byl sice s účinností od 24. 4. 2019 zrušen a tedy daný odkaz je v současnosti již obsolentním, nicméně citovaný zákon byl nahrazen zákonem č. 110/2019 Sb. o zpracování osobních údajů, který představuje toliko doplňující veřejnoprávní regulaci ochrany osobních údajů k právní regulaci primárně zakotvené v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“), jež nabylo účinnosti dne 25. 5. 2018, a proto tyto změny v právní úpravě ochrany osobních údajů nemají dopad na povinnost dodržovat podmínky právní regulace ochrany osobních údajů ze strany povinného subjektu při zveřejnění poskytnutí informace ve smyslu § 5 odst. 3 informačního zákona.
17. Podle čl. 4 odst. 1 GDPR se osobními údaji rozumí „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“. Podle čl. 4 odst. 2 GDPR je zpracováním osobních údajů „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání,

nablédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení.“ V čl. 5 GDPR jsou pak podrobně vymezeny zásady, které musí správce údajů dodržovat při zpracování osobních údajů, přičemž všechna ostatní ustanovení GDPR a zde zakotvené povinnosti musejí být vykládány tak, aby s těmito zásadami byly zcela v souladu. Dle těchto zásad musí být osobní údaje mimo jiné „*ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem („zákonnost, korektnost a transparentnost“)* [čl. 5 odst. 1 písm. a) GDPR] a „*zpracovávány způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením („integrita a důvěrnost“)* [čl. 5 odst. 1 písm. f) GDPR].

18. Krajský soud je ovšem toho názoru, že žalovaný v nyní projednávaném případě nedostal své povinnosti stanovené v § 8a informačního zákona, a proto nelze než konstatovat, že výše popsany postup představoval nezákonný zásah do práv žalobce ve smyslu § 82 s. ř. s., konkrétně do práva žalobce na informační sebeurčení, ústavně zaručeného v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má „*každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.*“ Jak již bylo popsáno výše, žalovaný sice zveřejnil poskytnutí žalobcem požadované informace v souladu s § 5 odst. 3 informačního zákona, nicméně při zveřejnění nerespektoval zmíněnou zásadu integrity a důvěrnosti a nepřijal taková opatření, která by dostatečným způsobem zabezpečila osobní údaje žalobce (konkrétně jméno a příjmení žalobce, datum narození a adresa trvalého pobytu žalobce) a ochránila je před případným „*neoprávněným či protiprávním zpracováním*“. Žalovaným provedená anonymizace totiž za takové opatření zdaleka považovat nelze, neboť, jak zdůrazňuje žalobce (a žalovaný s tímto tvrzením souhlasí, jak vyplývá i z jeho následného postupu), bylo poměrně snadným způsobem možné tuto anonymizaci obejít a tedy osobní údaje žalobce získat a seznámit se s nimi. Krajský soud si je vědom toho, že na první pohled se osobní údaje skutečně jevíly jako začerněné a nelze tedy upřít žalovanému snahu osobní údaje anonymizovat, z výše uvedených důvodů však nelze tuto anonymizaci považovat za řádně provedenou, byť získání a seznámení se s nimi vyžaduje jisté úsilí (zkopírování a přenos do jiného textového editoru) vynaloženého již se záměrem takové údaje získat a případně s nimi nakládat. Tato skutečnost ovšem nic nemění na tom, že žalovaný při správě s osobními údaji žalobce pochybil.
19. Pro úplnost krajský soud uvádí, že se polemikou žalobce týkající se činnosti Nejvyššího správního soudu nezabýval, protože žalobce neoznačil Nejvyšší správní soud jako žalovaného, neuváděl žádné konkrétní skutečnosti a jeho tvrzení o Nejvyšším správním soudu se neodrazila ani v žalobním petitu.

V. Závěr a náklady řízení

20. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud žalobu ve vztahu k bodu I. petitu žaloby zamítl jako nedůvodnou dle § 87 odst. 3 s. ř. s. a ve vztahu k bodu II. petitu žaloby dospěl k závěru, že byly naplněny pojmové znaky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalovaný svým nezákonným postupem, který byl v rozporu s ustanovením § 8a informačního zákona žalobce přímo zkrátil na jeho právech. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. tedy krajský soud určil, že žalovaným provedený zásah vůči žalobci byl nezákonný.

21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný neměl právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, protože krajský soud výrokem II. rozsudku určil, že došlo k nezákonnému zásahu, a výrokem I. rozhodl o odmítnutí návrhu.
22. Žalobci, který byl sice ve věci částečně úspěšný, krajský soud nicméně v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. přiznal pouze náhradu nákladů řízení představující zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, neboť dospěl k závěru, že náklady za zastupování advokátem nelze v případě žalobce považovat za náklady důvodně vynaložené. Jak ostatně opakovaně konstatoval i Ústavní soud, *„ne každý úkon učiněný prostřednictvím advokáta v řízení však nutně musí být důvodně vynaloženým nákladem řízení. Při porovnávání důvodnosti nákladů na právní zastoupení advokátem je třeba rozlišovat, zda je právní zastoupení advokátem využitím ústavně zaručeného práva na právní pomoc či se jedná spíše o jeho zneužití na úkor protistrany za účelem pouhého zvýšení nákladů řízení. Kritérium účelnosti (důvodnosti) je třeba vždy posuzovat individuálně, tedy to, že se žalobce rozhodne zvolit si právní zastoupení, neznamená automatickou povinnost přiznat nárok na náhradu odměny za služby spojené s advokátem.“* (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13, či nález ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. II. ÚS 736/12, dostupné rovněž na <http://nalus.usoud.cz>).
23. Krajský soud je toho názoru, že pokud v nyní projednávaném případě byla hlavním cílem žalobce skutečně ochrana osobních údajů, měl žalovanému poskytnout vyšší míru součinnosti a přispět tak nepochybně dřívějšímu odstranění negativních důsledků v podobě zveřejnění žalobcových osobních údajů, než tomu ve skutečnosti bylo. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalobce se sice rozhodl dle krajského soud zcela správně obrátit přímo na žalovaného s žádostí o nápravu ve lhůtě 30 dnů, aby *„nezatěžoval kauzou správní soudy“*, avšak žalobu podal ještě v jejím průběhu, přičemž na výzvu žalovaného o bližší konkretizaci namítaných pochybení ve snaze je odstranit již žalobce nijak nereagoval, ačkoliv se z následného postupu žalovaného, kdy bezprostředně po obdržení žaloby k vyjádření pochybení napravil a vyloučil tak do budoucna opakování tohoto nedostatku, potvrzuje, že by to byla bezesporu správná a rychlejší cesta vedoucí k nápravě. Za dané situace proto krajský soud má o takto vyvolaném soudním řízení pochybnosti o jeho neúčelovosti, tj. že žalobci primárně nešlo o neprodlenou ochranu veřejných subjektivních práv, nýbrž že jde o případ, kdy žalobce zneužívá práva na zastoupení advokátem v soudním řízení za účelem přiznání náhrady nákladů řízení. Oprávněnost těchto pochybností ostatně potvrzuje i skutečnost, známá krajskému soudu z jeho úřední činnosti, že obdobné spory byly vedeny kupříkladu i před Krajským soudem v Českých Budějovicích (řízení vedené pod sp. zn. 51 A 72/2017), resp. před Krajským soudem v Ostravě, pobočka v Olomouci (řízení vedená pod sp. zn. 65 A 106/2017 a sp. zn. 65 A 5/2018), přičemž ve všech případech byli žalobci zastoupení stejným advokátem, jako žalobce v nyní projednávaném případě. Ostatně v posledních dvou případech žalobcům rovněž nebyla přiznána náhrada nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s.
24. Krajský soud tedy žalobci přiznal pouze náhradu za zaplacený soudní poplatek za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve výši 2 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu